

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Iosephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 7. De Fide & Fiduciâ Divi Iosephi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

enim putatis pueros & puellas coram tyrannis & trucissimis carnificibus exultasse? in mediis ignibus, ferris, rotis, tormentis gavisos esse? Corrosum est lignum per Christum, & hodieum nonne juvenes videmus utriusque sexus mundo valedicere & libertati? delicias calcare? crucem, mortificationem, cilicia, cingula ferrea aculeis armata hilarissimè amplecti? quid hoc? vermis hæc corrofit, Christus hæc levigavit; scriptum est enim Isaïæ cap. 10. computrescet jugum à facie olei.

CAPUT VII.

De fide & fiducia Divi Josephi.

I. **N**OMEN Fides in Scripturis sacris plures habet significaciones: duæ sunt inter illas præcipuæ: Primò, & propriè significat actum illum intellectus, quo quis assentitur alicui aliquid dicenti, quod hic non aliter novit nisi quia illi dixit: Secundò sumitur pro fiducia, quæ, ut docet Divus Thomas secunda secunda quæst. 129. art. 6. in corp. ex fide nomen sumptum & reducitur ad spem: quia tunc est fiducia, quando quis spem concipit ex hoc quod credit verbis alicujus auxilium vel beneficium aut servitium promittentis: ex quo consequitur quod talis sit spes promissionis, qualis est fides veracitatis, bonitatis, & potestatis promittentis: quod cum ita sit explicata Divi Josephi grandi fide in Deum primo modo sumptâ, clara erit magnitudo ejusdem secundo modo, si ve spei ac fiducia ejus. Igitur ad rem.

II. Fidei primo modo sumptæ inter cæteras virtutes præstantia, ex tribus maximè capitibus elucet: Primò, ex eo quod non tantum ut cæteræ virtutes tendat in Deum ut in finem, sed etiam ut in objectum primatum & immediatum: Fides quippe non modo credit in Deum, verum etiâ credit Deum, & credit Deo: & ideo cæterarum præ-

tergrediens classes virtutum, sublimis residet in ordine earum quæ Theologica dicuntur; quamvis etiam ex eo adhuc Theologica dici possit & divina, quod nulla arte aut industria humana acquiri aut comparari possit, sed omninò necessarium sit illam à Deo mentibus nostris infundi ut proinde Deus sit illi principium, objectum, motivum, & finis: Principium, quia fides à Deo mentibus nostris infunditur: Objectum, quia Deus est præcipuum quod per fidem creditur: Motivum, quia tota ratio credendi, est autoritas Dei revelantis id quod à nobis creditur: Finis, quia credendo, in Deum tendimus.

III. Secundò, elucet hujus virtutis præstantia in eo, quod inter virtutes Theologicas sit prima omnium, earumque fundamentum: Est enim fides, inquit Apostolus ad Hebr. cap. 11. *Sperandarum substantiarum*: quod mirè illustrat Sol Scholæ Sanctus Thomas 2.2. quæst. 4. art. 7. in corpore: Cum enim, inquit Sanctus Doctor, in agilibus finis sit principium, necesse est virtutes Theologicas (quarum obiectum est ultimus finis) esse priores cæteris virtutibus: ipse autem ultimus finis debet prius esse in intellectu, quam in voluntate: quia voluntas non fertur in aliquid, nisi prout est in intellectu apprehensum: unde cum ultimus finis sit quidem in voluntate per spem & charitatem, in intellectu autem per fidem; necesse est quod fides sit prima inter omnes virtutes, cum certum sit naturalem cognitionem non esse sufficientem attingere Deum secundum quod est obiectum beatitudinis, sub quâ tamen ratione Spes & Charitas debent in eum tendere.

IV. Porro primitas illa fidei non consistit in eo, quod fides sit major, dignior, aut perfectior, omnibus aliis virtutibus in universum: major enim est Charitas, sine quâ & ipsa fides mortua est: sed in eo quod necessario præsupponatur ad illas, ut earum fundamentum & basis, ita ut aliæ sine illa esse nequeant, cum hæc possit esse sine illis: ac deinde etiam, quia aliæ virtutes nil conferunt ad illam, illa autem con-

M m m

fert

fert ad omnes: estque regula & mensura cæterarum.

V. Quare ut charitas, quia est ipsa justificatio nostra formaliter, seu ratio formalis per quam efficiamur iusti, Deo grati, & chari, est prior cæteris virtutibus prioritate meriti & dignitatis: ita fides tanquam principium, fundamentum & radix nostræ justificationis, ut loquitur Concilium Tridentinum Sess. 6. cap. 8. prior est illis, etiam charitate, prioritate ordinis & causalitatis.

VI. Tertio, præstantia fidei ex eo elucet, quod intellectum in quo est, & voluntatem quam regit, perfectè Deo submittat, cumque per hoc summo honore afficiat: pro cuius rei claritate majori.

VII. Notandum duplicem esse in credente credulitatem, prout est in dicente seu eo cui creditur, credibilitas. Prima credulitas, est quæ creditur rem aliquam absolutè propter solam dicentis auctoritatem, seu veracitatis illius apud nos opinionem: Secunda, quæ aliqualem præterea requirimus asserti ejus probationem: quod tunc contingit quando timemus ne ille qui nobis loquitur in re obscurâ, ipse decipiatur. Primus modus adhibendi fidem, uti majestate plenus, Deo competit & debetur, illumque sibi jure vendicat: vult enim fidem suis adhiberi dictis propter supremum suum, quod habet in hominem totum & omnia quæ sunt in homine, dominum; & infallibilem suam, de quâ non est dubitandi locus, scientiam & veracitatem, & hoc absque ullâ discussione vel hesitatione.

VIII. Quare in mysteriis fidei etsi fatendum sit aliqua esse quæ propter celsitudinem suam, vel propter apparentem cum ratione, vel sensu nostro contrarietatem, videntur incredibilia: sed Deus est qui loquitur, & divina sunt quæ loquitur, quam in partem ibimus? an Deo spero, cæcipienti etiam in minimis & obviis ratiunculæ nostræ credamus? an Deo non committemus nos qui lucem habitat inaccessibilem? cujus majestatis incomprehensibilitas omnem intellectum superare nullus

dubitat? cujus cogitationes, consilia, mysteria, si comprehendi possent, divina non essent? hinc hinc ergo, hinc captivandus intellectus in obsequium fidei sub immensâ Dei auctoritate, hinc gloria danda Deo: hinc contra spem in spem, contra rationem in rationem, Deo credendum sine ullâ vacillatione. *Magnarum hic est vigor mentium*, inquit S. Leo Papa serm. 2. de Ascens. *& valdè fidelium lumen est animarum, incunctanter credere, quæ corporeo non videntur intuitu, & ibi figere desiderium, ubi nequeas inferre conspectum.*

Talis sub sæculi proximè præcedentis finem Francisci Bungenis in Japoniâ Regis fides: Hic diu cum conversione luctatus, tandem mortuo Sancto Francisco Xaverio illarum partium Apostolo, ei tam firmiter adhæsit, ut rebellantibus adversum se Fidei causâ subditis, amisso quadraginta millium militum exercitu, & filio suo, nihil tantâ jacturâ de Religionis, cui illa imputabatur, gradu demotus, Templum adierit, abjectusque in genua dixerit. Scis Domine passum me hæc fidei tuæ causâ, neque ideo unquam fidem mihi fore viliores; ipsâ licet me regni universi & dignitatis jacturâ experiaris. Imò si & illi ipsi viri Apostolici, quorum laboribus Religionem debeo, si Pontifex ipse, à fide deficiant, te propitio tamen & juvante, perstabo immobilis, semperque te Deum Trinum, te Filium Dei Incarnatum unicamque tuam Ecclesiam profitebor. Ita P. Fullonius lib. 1. Machab. sect. 4. n. 9. *Quantus magnæ hujus mentis vigor! qualis Dei de homine per fidem triumphus?*

In hæc adeo præcellenti virtute, quam excelluerit Divus Josephus ut facilius assequi possimus, eam oportet ex duobus capitibus diligenter metiri: ex objectis scilicet, & ex eo modo ea credendi: ex objectis, inquam, circa quæ ille fidem suam exercuit cum circumstantiâ temporis in quâ illa objecta proposita sunt. Secundò, ex modo quo illa credidit, hoc est notabili differentiâ quæ reperitur in actibus fidei Divi Josephi, & aliorum Sanctorum, etiam

- etiam maximorum utriusque foederis, novi dico & veteris Testamenti.
- XI. Quantum ad primum, objecta ac mysteria omnium nostrae Religionis altissima sunt. Mysterium Sanctissimae Trinitatis, & Mysterium Dominicae Incarnationis, quae in lege naturae fuerunt valde abscondita, & in lege scripturae per paucis admodum cognita: at haec Divo Josepho, ut & eius Sponsa Deiparae fuerunt in particulari ei enucleate tradita per eundem Angelum, ut docet Divus Thomas in Catenâ ad cap. 1. Matth. nam Divum Josephum à perturbatione, & Sponsam ab infamia liberans, revelat Mysterium Incarnationis in utero Sponsae suae peractae, ac dicens illam concepisse Filium Patris Altissimi, idque de Spiritu sancto, aperte ei simul Mysterium Sanctissimae Trinitatis, Patris, inquam, & eius Filii, ac Spiritus sancti referat: ita ex nostris P. Corona tom. 6. de Sanctitate Ecclesiae Tract. 1. cap. 2. §. 12. num. 1. & 2. In quibus tamen magna illi ac forti fide opus fuit. Nam quomodo tot & tanta, quae in his duobus mysteriis reperiuntur adeo sensibus & rationi nostrae opposita, omnemque humanum captum excedentia credere potuisset, nisi fides in eo thronum suum constituisset?
- XII. Ex hac quippe sublimissimâ fide processit, quod videns uxorem suam gravidam, quam sciebat se non terigisse, suspenderit iudicium suum, nec absolute eam iudicavit de adulterio, sed cogitavit posse bene fieri quod illa quae tam honesta, tam pudica, tam sancta erat, esset illa, quae Virgo & concipere & parere debebat. Vide à nobis dicta superius de hoc actu fidei hâc Part. 2. Tract. 2. cap. 17. notando primo per totum.
- XIII. Fuit etiam res creditu difficillima, duo simul in speciem contraria de puero ab eodem lucis Angelo audire, & non unum, vel alterum, vel utrumque discredere. Primo dixerat ei Angelus aliquot mensibus antequam puer nasceretur quod ille de quo uxor sua gravis erat esset Filius Altissimi, & futurus populi sui Salvator: Interim vix natus est, cum ecce apparens ei iterum Angelus jubet eundem fugâ salva-

re: Nonne hæc in speciem contraria? Nunquid poterat cogitare se illudum fuisse? nunquid poterat dicere, si Deus esset nonne posset Herodem perdere mille modis? vel voluntatem ejus mutare? vel solo nutu cohibere? Quod si ipsum tolerare, ipsi quæ barbaricem permittere volebat, sive ob bonum interficiendorum, sive ob alias causas, nonne posset se inter medios hostes invisibilem reddere, vel etiam incidendo in majus ejus, tunc claro divinitatis ostento vindicari.

Deinde cum didicit in Nazareth XIV. (unde fugiendum Angelus iusserat) nullos interfectos fuisse pueros, sed solum in Bethicem & finibus ejus, nunquid poterat iterum dubitare & dicere si è cælo fuisset iste Genius, qui mihi apparuit, nunquid debuisset ire in Nazareth nullum pro Puero aut Matre fuisse periculum. Cum ergo ibi esset domicilium meum, non erat quod ob futuram Herodis alibi periculationem exinde fugerem in Ægyptum: ergo undique deceptus sum, per consequens uxor mea fuit mihi infidelis, ac sic novissimus error fuisset prior peior.

Et quidem cum de tantis rebus ageretur, videbarur Deus ad vitandum periculum hujusmodi dubiorum, & incommodorum ex dubiis nasci aptorum, debuisset aliam viam aptiorem eligere. Sed ex his apparet qualis fuerit cæli, de magnitudine & firmitate fidei Divi Josephi sensus, quam illis periculis aut tentationibus exponere non dubitavit? quam erat illustratus D. Josephi interior oculus? quo cælesti lumine præditus, qui in tantis tenebris, in rebus tam perplexis, vidit & credidit? qui nodos illos in quibus illuminatissimi cœcutivissent, dissolvit tam citò, tam clarè, tam certò, & firmiter.

Sicut ergo qui præclaram novit ci-tharæ chordam eam distendit amplius & amplius ut altiorem reddat sonum, Cumque ei dicis, vide quid facis nimum illum distendis, frangerur: Ait ille, sine me, ego novi chordam hanc præclaram esse, posseque distendi. Sic etiam Deus, ut Divus Josephus altiorem redderet sonum, plus ampliusque

ab eo distenditur: novit ille fidem ejus grandem, novit non frangendam distensionem, sed perficiendam, novit etiam insolitis posse probari. Probata est amplius & amplius, & approbata, nobisque in exemplum relicta, ut vestigiis ejus inhaerentes dicamus ex animo cum Propheta Regio psalm. 78. *Proba me Deus, & scito cor meum.*

XVII. Circumstantia temporis in quo hæc credidit, etiam ex hac parte plurimum consideranda est in hoc argumento, quod scilicet ea illi mysteria proposita sint & crediderit: primò tunc quando fides ita evanuerat, ut vix illius quidquam amplius reperiretur, inter homines. Quo enim in statu erant tunc Judæi quãlo Christus venit? propterea ex illis tam pauci eum receperunt. Secundò, quod ea illi proposita sint & crediderit cum Sponsa, sine ullo aliorum exemplo. Tertio, quod etiam illa à nullo eo usque credita eo modo; sunt enim illis proposita, ut peracta. Quarto, quod nullis adhuc eventibus aut miraculis illa confirmata vidisset, quæ omnia cum sint fidei adminicula grandissima, fidem Divi Josephi sine illis firmam mirum in modum exaggerant. Quis enim neget fidem à majoribus traditam, diuturnitate temporis commendatam, à multitudine acceptatam, & approbatam, miraculis ac prodigiis confirmatam & roboratam, magis amicam esse & suasibilem illa quæ novella est, & omnibus istis adminiculis nudata & destituta, qualis fuit fides Divi Josephi.

XVIII. Possumus secundò excellentiam ac præstantiam fidei Divi Josephi ex modo quo rebus tam difficilibus assensum fidelem præbuit admetiri; comparando fidem illius cum fide aliorum Sanctorum etiam maximorum veteris ac novi testamenti. Ac primò quidem quoad Antiquos quàm grandis fuit fides castissimæ Susannæ? Consideremus in illa omnia & singula. Daniel, cap. 13. Dicunt contra eam testes, & hi Senes, & Senes gravissimi, erant enim Judices populi: omnes illis credunt, & damnatur ab omnibus Susanna ut lapidibus obruatur tanquam fœda. Ducitur ad locum supplicii extra Civitatem: Erant omnium manus plenæ la-

pidibus, jamque parati jacere in eam. An non hoc negotium in desperatis? Sed accipe fidem generosam, fortem & firmam Susannæ. Erat, inquit Scriptura, *cor ejus fiduciam habens in Domino.* O mulier! magna est fides tua, fiat tibi sicut credidisti. Credidisti Deum tuam innocentiam cognoscentem, te liberaturum, liberaberis. Cum jam omnes alii de ejus causâ desperassent, illa sola sperabat ex magnitudine fidei. *Erat cor ejus fiduciam habens in Domino.* Propterea Deus suscitavit spiritum pueri Danielis, qui causam ejus suscipit, camque apertissimè ostendit innocentem, & liberat hinc, illinc verò eos perdit qui maculaverant famam ejus.

Non minor fuit fides Jonæ Prophete XIX in ventre ceti projectus in mare à navitis, quod propter eum orta esset fœda tempestas: devoratus est à ceto, & in ejus ventre conclusus tribus diebus & tribus noctibus: An non hic desperatus? Audi tamen ejus in hoc horribili specu orationem magnâ fide præditam. Igitur oravit Jonas Dominum Deum suum de ventre ceti, & dixit: *Abjectus sum à conspectu oculorum tuorum, verum tamen rursus videbo Templum sanctum tuum.* Jonæ cap. 12. Sed ô Jona! quid dicis? quid cogitas? quomodo putas te evasurum? quod tibi remedium cum abyssi vellent te? cum ad ima montium descenderis, & costis belluæ marinæ conclusus detinearis vectibus terræ affixus? *Sublevaris, inquit, de corruptione vitæ meæ Domine Deus meus.* Quanta hæc fides.

Major adhuc videtur fuisse fides XX Abrahæ Patriarchæ quandoquidem dictus sit Pater Credentium: Hanc maximè commendat Apostolus ad Romanos cap. 4. ex hoc, quod contra spem in spem credidit, & hoc in duobus. Primò, in eo quod dictum est ei ipsum habiturum filium: *Et non infirmatus est fide, nec consideravit corpus suum emortuum, cum ferè esset centum annorum, & emortuam vulvam Saræ.* Secundò, quod ex isto filio habiturus esset semen sicut stellæ cæli & arena maris, cui tamen adolescenti ex præcepto Dei hanc ex Deo posteritatem promittentis ibat caput amputatum. *In re promissione etiâ Dei non hesitavit diffidens*

dens sed confortatus est fide, dans gloriam Deo, plenissime sciens, quia quacumque promissit Deus, potens est & facere.

XXI. Sed fides D. Iosephi superavit in utroque fidem Abraham. Nam primò, quãdo Deus promissit Abraham ipsum ex uxore sua vetulã & sterili habiturum filium, videtur tantisper hæsitasse. *Cecidit enim Abraham in faciem suam.* Genel. cap. 17. vers. 17. & 18. *Et risit dicens in corde suo, putas ne centenaria nascetur filius? & Sara nona genaria pariet? Dixitq; ad eum, utinam Ismael vivat coram te, quem habuerat ex Agar ancillã Saræ. Quæ omnia hæsitationem significant.* At Divus Iosephus Angelo sibi dicenti, *Ioseph fili David noli timere accipere Mariam conjugem tuam, quod enim in eã natum est, de Spiritu Sancto est: Pariet autem filium, & vocabis nomen eius IESVM &c.* Credidit sine hæsitatione, sine morã. *Exurgens à somno fecit sicut præcepit ei Angelus Domini.* Matth. cap. 1. versu 24. Quanta differentia ex hoc capite inter Abraham & Divum Iosephum, inter utriusque fidem & fiduciam? Deus nihil promittit Abraham quod sit contra naturam, sed solum præter illius cursum ordinarium. At Divo Iosepho significatur uxorem suam illibatã virginitatẽ filium concepisse; quanta differentia est inter vetulam concipere de viro, & virginem sine viro? Abraham promittitur filius homo, Divo Iosepho filius homo simul & Deus. Abraham vidit brevi de post rei eventum omnia confirman-tem. At Divus Iosephus nihil videt nisi omnia in speciem contraria.

XXII. Secundò, Abraham iustus est quidẽ immolare filium suum, sed ibi eum stitit, quia impeditus est immolare, nec immolavit. Vide aliquid amplius in Divo Iosepho nostro in iis quæ diximus supra hac parte 2. Tract. 2. cap. 20. Sect. 2. à num. 64. usque ad finem. Deindẽ Abraham tentatio duravit tantum per aliquot horas aut dies, at Divi Iosephi tentatio totã vitã: nam audierat istum infantem esse Deum, & vidit (nec tamen despexit) omnium hominũ novissimum: Intellexerat eum populũ Salvatorem futurum, & vidit suã operã indigere ut ab hominis mortalis persecutione salvaretur. Vidit, inquam,

illum totã vitã pauperem, nec aspernatus est. Nimirum invicta fides primẽ instructionis à Cælo acceptæ, quod puer ille Filius esset Altissimi, quod futurus esset Salvator populi sui, animum ejus confirmabat, periculisque & ærumnis omnibus majorem efficiebat: Hæc est enim natura fidei ut semper inconcussa maneat tametsi omnia videantur desperata.

Si verò ipsum cum Apostolis novi Testamenti Principibus primariis cõparemus, etiam magna inter ipsius & illorum fidem differentia. Quã infirma fuit fides Apostolorum etiam post tot virtutes & signa in eorum conspectu à Christo facta usque ad missionem Spiritus Sancti? Et si postmodum firmiores extiterunt, quid non viderant? quid non ipsi in ejus nomine faciebant? Sed Divus Iosephus statim ab initio credidit eã firmitate, ut in exilium pro illo pelli nihil ei fuerit, paratus in mortem etiam ire si fors tulisset: & quãnam ab illo signa fieri viderat? nunquid ipse mortuus erat antequam initium signorum faceret JESUS in Canna Galilee?

Illuminata est primò Virgo Sanctissima de divinã Incarnationis executione jam jam in se peragenda à Deo per Angelum ei dicentem: *Ne timeas Maria, invenisti gratiam apud Deum: Ecce concipies & paries filium, & vocabis nomen eius IESVM. Spiritus sanctus super-veniet in te, & virtus Altissimi obumbrabit tibi, ideòq; & quod nascetur ex te sanctum vocabitur filius Dei.* Cui illa mox respondit: *Ecce Ancilla Domini fiat mihi secundum verbum tuum.* Post Deiparam verò ut Matrem Verbi carnalem, secundus Divus Iosephus tantquam Pater verus & legitimus de ejusdem mysterii executione peractã ab eodem admonetur Angelo his verbis: *Ioseph fili David noli timere accipere Mariam conjugem tuam, quod enim in eã natum est de Spiritu sancto est.* Moxque ille ex fidei istius luce & fervore, *Exurgens à somno fecit sicut præcepit ei Angelus Domini.*

Et cum Apostoli omnes postmodum in ejus persecutione scandalizati fuerint, Petrus etiam qui videbatur futurus cæteris ferventior, & fidelior:

M m m 3

Divus

Divus Josephus nec in immani illâ Herodis persecutione, nec in fugâ, seu itinere adedò incommodo, nec in exilio tam diuturno, vel in aliâ quâcumque tentatione, aut pueri infirmitate, unquam scandalizatus est, nullo etsi ab ipso miraculo confirmatus: quis ergo neget fidem D. Josephi ipsammet Apostolorum fidem miraculis suffultam excellenter superasse.

XXVI. Tandem ceteri omnes Fideles tum ex Judæis, tum ex Gentilibus, ipsique etiam Discipuli Domini & Apostoli fidem Christi vel difficiliter, vel tardius, aut imperfectius susceperunt: Quid horum in Deiparâ & Divo Josepho notare est? illa ad Angelicam vocem sine morâ *Ecce*, inquit, *Ancilla Domini fiat mihi secundum verbum tuum*. Simul utique & pleno mentis assensu, & corpore virgineo Christum concipiens. Joseph pariter ad primam celestem monitionem, incunctanter plenâque fide, *Surgens à somno fecit sicut præceperat Angelus Domini*.

XXVII. Ut ergo Virgo Sacratissima juxta verbum Elizabethæ à Spiritu sancto inspiratæ Beata, quia credidit: ita & Spontus ejus Divus Josephus, Beatus, qui idem ipsum Mysterium tantâ fidei promptitudine suscepit, quandoquidem quod illa in seipsâ virginitate suâ illasâ peragendum, id ille quoque prius in conjugē suâ sine ullâ cōjugii aut thori sui injuriâ cœlitus peractum esse credidit: illa incunctanter, ipse sine mora; & sine vel minimâ mentis tergiversatione.

XXVIII. Ceterùm cum notissimum sit talem esse Divinæ Providentiæ dispositionem & agendi modum ut media per superiora, & infima per media collustraret, & illuminet, (sic v. c. Christi servatoris sive temporalis nativitas ex Virgine, sive Resurrectio à morte, sive Ascensio in Cœlum, non statim promiscuè toti populo, sed testibus præordinatis à Deo, & per hos aliis postea manifestata fuit.) Ita quoque hæc divinâ luce Maria & Joseph ut ante alios omnes, ita præ omnibus aliis sub Christi Domini adventum perfusi ac deinde per illos alii omnes.

XXIX. Deinde cum primæ fuerint horum illustrationes, ideò & tam plenæ atque

abundantes. Atque adedò totalissima mysterii in illis fuit Dominicæ Incarnationis, sive quoad modum ejus & substantiam, sive quoad finem (qui gloriam Christi & Redemptionem nostram respicit) illuminatio, & talis qualis nulla alia. Si enim Evangelii sui prædicationem Apostolis suis Christus committere noluit nisi desuper copiosius illuminati virtuteque majori ex alto induri essent, ut legimus Actor. cap. 1. Commisissetne Deus Pater filium suum incarnatum custodibus, nutriciis, parentibusque non plenè ac plenissimè prius in fide ipsius illuminatis, divinâque virtute ad custodia ejus labores, periculaque omnia invincibiliter lubeunda corroboratis?

CAPUT VIII.

De Divi Josephi silentio in quo consistit justitia cultus.

LINGUA modicum quidem membrum est, ignis est tamen, inquit Divus Jacobus Apostolus in suâ Epistolâ cap. 3. *Et universitas iniquitatis: quam multa enim quotidie inquieto illo membro peccamus? Tam multa, ut idem Divus Jacobus ibidem dicat. Si quis in verbo non ostendit, hic perfectus est vir, potest etiam frano circumducere totum corpus: ita concludit mirabili dilatione iste Apostolus.*

Propterea dæmon cùm patientissimum Jobum in omnibus membris ejus sævissimo percussisset vulnere, ut à plantâ pedis usque ad verticem capitis non esset in eo sanitas, linguam tamen & labia intacta reliquit, quemadmodum ipse Job de seipso testatur dicens, cap. 19. vers. 20. *Pelli meæ consumptis carnibus adhaesit os meum, & derelicta sunt tantummoda labia circa dentes meos, ut scilicet possit loqui, cur autem hoc? ut posset verba impatientiæ proferre, quod tamen non fecit: In omnibus enim his non peccavit Job labiis suis, nec solum quid contra Deum locutus est: Quare merito Scriptura sacra plurimis in locis instantissimè commendat pervigilem istius membri custodiam.*

Sed